

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **D. M.**, nar. X
státní příslušnost Moldavsko
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 11. 8. 2021, č. j. OAM-92/LE-BE02-VL18-PS-2021,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 5. 8. 2021 zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Dne 9. 8. 2021 požádal žalobce o mezinárodní ochranu, žalovaný jej proto „přezajistil“ v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dobu zajištění stanovil do 26. 11. 2021.
3. Žalovaný nejprve připomněl skutková zjištění vyplývající z řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Důvodem zajištění byla skutečnost, že se při kontrole v X žalobce prokázal dokladem totožnosti, který měl být vydán Rumunskem a zněl na jméno G. P., nar. X. Tento doklad byl padělkem. Žalobce uvedl, že svůj cestovní doklad ztratil v srpnu 2020 v Polsku a že si rumunský cestovní doklad vyřídil za úplaty v ČR. Žalobce neměl na území povolen žádný druh pobytu. Do protokolu o podání vysvětlení účastníka řízení dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

4. 8. 2021 žalobce potvrdil svou skutečnou totožnost, kterou doložil fotokopií cestovního dokladu ve svém mobilním telefonu. Dále uvedl, že v ČR pobývá se svou družkou, je rozvedený a v Moldavsku má dítě, rodiče a sourozence. Vypověděl, že do Polska vycestoval za prací, kde však byl okraden. Danou situaci nikde nenahlásil a přes známé si zajistil padělek rumunského dokladu, který v ČR využíval pro získání práce. Na území ČR pobývá od září 2020. V rámci řízení podle zákona o pobytu cizinců dále uvedl, že do Moldavska vycestuje dobrovolně, v případě návratu mu nehrozí trest smrti, mučení ani nelidské nebo ponižující zacházení.
4. Podle žalovaného byly splněny podmínky pro ponechání žalobce v zajištění i během řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný při této úvaze zohlednil zejména následující skutečnosti – žalobce nemá žádný doklad totožnosti ani platné povolení k pobytu, na území ČR se prokazoval padělaným dokladem totožnosti, na základě kterého v ČR rovněž pracoval, připustil, že mu v návratu do země původu nebrání žádná překážka a nehrozí mu tam žádné nebezpečí. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR a po zajištění za účelem správního vyhoštění. Z jeho výpovědi nevyplynulo nic, co by mu bránilo požádat o mezinárodní ochranu dříve. Žalobce zde pobýval vědomě nelegálně a za úplatu si zajistil padělek dokladu. Tyto skutečnosti nesvědčí o naléhavé potřebě mezinárodní ochrany, ale naopak prokazují jednoznačnou účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou se snaží oddálit nebo zmařit realizaci správního vyhoštění.
5. S ohledem na všechny uvedené argumenty dospěl žalovaný rovněž k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat. Je proto zřejmé, že jeho propuštěním by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že v jeho případě nelze rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a že by respektoval zvláštní opatření podle zákona o azylu, pokud by je žalovaný uložil. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, žalovaný dodal, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem řízení o správním vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Cílem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je znemožnění zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštních opatření svědčí v případě žalobce nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR, ale také jeho zcela účelové podání žádosti o mezinárodní ochranu až po zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Ze všech těchto důvodů by byla zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu neúčinná.
6. Délku zajištění žalovaný stanovil s ohledem na probíhající řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Přestože žalovaný považuje žádost žalobce za účelovou, nelze v tuto chvíli vyloučit, že nebude moci být aplikován § 16 písm. h) zákona o azylu, podle kterého je žádost zjevně bezdůvodná a který lze podle judikatury použít pouze tehdy, pokud žadatel podá žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o mezinárodní ochranu již dříve. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce může v žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v době vydání tohoto rozhodnutí vyloučit, že žádost bude třeba posoudit v rámci standardního řízení. Zároveň však lze předpokládat ukončení řízení o mezinárodní ochraně ve lhůtě 90 dnů, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty. Případná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech odkladný účinek, je třeba uvedenou

dobu prodloužit o 15 dnů pro podání případné žaloby. S ohledem na uvedené skutečnosti a dále na průměrnou třídní lhůtou pro doručování dokumentů v soudním řízení pak žalovaný stanovil celkovou délku zajištění žalobce na 108 dnů, tedy do 26. 11. 2021.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou soudu prostřednictvím žalovaného dne 20. 9. 2021, v níž namítl porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 47 zákona o azylu. Domnívá se, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost žadatele osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době, neboť má možnost pobývat na hlášené adrese v X, kde byl také kontrolován cizineckou policií.
8. Dále žalobce zdůraznil mimořádnost institutu zajištění, jímž se zasahuje do práva na osobní svobodu. Z tohoto důvodu by mělo být rozhodnutí o zajištění vyčerpávajícím způsobem odůvodněno. V případě žalobce se žalovaný zabýval posouzením možnosti mírnějších opatření pouze stručně a bez jakéhokoliv náležitého odůvodnění. Žalovaný pouze zrekapituloval pobytovou historii žalobce a konstatoval, že v jeho případě nemohou být zvláštní opatření uplatněna, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací.
9. Žalovaný zmínil pouze skutečnosti, které svědčí v neprospěch žalobce, ale zcela opomněl zmínit skutečnosti v žalobcův prospěch. Žalovaný žalobce ani nevyslechl, omezil se pouze na zjištění Policie ČR v řízení o zajištění, které ale plní jiný účel, než je omezení na svobodě žadatele o mezinárodní ochranu. Z rozhodnutí není patrné, z čeho žalovaný dovozuje, že se žalobce bude před státními orgány skrývat, žalovaný zmiňuje pouze žalobcův nelegální pobyt.
10. Alternativou k zajištění je také pobyt v otevřeném pobytovém středisku v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný se však možností uplatnění tohoto zvláštního opatření nezabýval. V případě, že by žalobce bydlel v pobytovém středisku, byl by správním orgánům plně k dispozici pro řízení o mezinárodní ochraně. Samotný nelegální pobyt nemůže být považován za hlavní argument, který by odůvodnil izolaci žalobce od společnosti.
11. Zajištění žalobce do 26. 11. 2021 je nepřiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný postupoval při stanovení délky zajištění paušálně, bez ohledu na individuální okolnosti případu. Žalovaný uvedl, že v případě žalobce lze očekávat ukončení řízení o mezinárodní ochraně ve lhůtě 110 dnů. Neuvedl však, na základě jakých podkladů bude rozhodovat v téměř maximální možné době. Odůvodnění délky zajištění se omezuje na konstatování délky rozhodování, případné podání žaloby a doručování dokumentů v rámci soudního řízení.
12. Pokud by byla žádost o mezinárodní ochranu skutečně podána pouze za účelem správního vyhoštění, byla by vyhodnocena jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. To se ovšem nestalo a o žádosti bude rozhodováno podle § 12 až § 14a téhož zákona. Podle žalobce je takový postup nepřijatelný především s ohledem, že žalovaný používá „účelovost“ jako argument, proč nebylo možné využít zvláštních opatření.
13. Podle žalovaného v řízení nevyplynulo nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalobce však neexistuje povinnost požádat o mezinárodní ochranu okamžitě při vstupu na území ČR, příp. někdy „dříve“. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44.
14. Závěrem žalobce požádal o spojení věci s žalobou jeho partnerky Daniely Rusu.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul svou argumentaci vyjádřenou v napadeném rozhodnutí. Dále připomněl, že „[v] případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelí brozí správní vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“ (rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 7 Azs 55/2016-55). K otázce účelovosti žalovaný doplnil, že sám žalobce připustil, že pro legalizaci svého pobytu v ČR nepodnikal žádné kroky. Žádost podal až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Také vědomě pobýval na území ČR na základě padělaného dokladu. K rozdílu mezi účelovou žádostí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a zjevně bezdůvodnou žádostí podle § 16 odst. 1 písm. h) žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 41 Az 17/2016-19. K neuplatnění zvláštních opatření a délce zajištění žalovaný odkázal na napadeném rozhodnutí, kde se s těmito otázkami plně vypořádal.

IV. Posouzení žaloby soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (žalobce ji podal v zařízení pro zajištění cizinců dne 7. 9. 2021, žalovanému byla doručena dne 9. 9. 2021, tedy ve lhůtě podle § 46a odst. 6 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce jednání nenavrhoval a soud jej nepovažoval za nezbytné.
17. Žaloba není důvodná.
18. Se žalobcem lze v obecné rovině souhlasit, že zajištění je mimořádným institutem. Právo EU, z něhož vychází i vnitrostátní právní úprava, stanoví subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším donucovacím opatřením (tj. „zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území“ v terminologii zákona o pobytu cizinců), a z tohoto důvodu jsou na žalovaného kladeny požadavky na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření (blíže viz zejm. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, byť se dané rozhodnutí týkalo zajištění podle zákona o pobytu cizinců, jeho závěry jsou z podstatné míry přenositelné i pro zajištění podle zákona o azylu). V nyní posuzované věci žalovaný zmíněným požadavkům dostal. Jeho odůvodnění je stručné, s ohledem na níže popsané skutkové okolnosti však z hlediska přezkoumatelnosti i zákonnosti ob stojí.
19. Soud přisvědčil žalovanému, že v případě žalobce byly splněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
20. Citované ustanovení umožňuje žalovanému „v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
21. Při posouzení podmínek zajištění podle citovaného ustanovení se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Skutečnost, že žadatel

v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí o zajištění nijak nepředjímá výsledek řízení o mezinárodní ochraně, ani jej nenahrazuje.

22. Postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není vyloučen ani tím, že je žádost o mezinárodní ochranu posuzována v rámci standardního řízení a nebyla odmítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona. Je totiž nutno rozlišovat mezi pojmy „zjevně nedůvodná“ žádost o mezinárodní ochranu a „účelová žádost“ coby důvod pro zajištění cizince. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Na rozdíl od toho musí být pro naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona navíc prokázáno, že žadatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody; žádost totiž může být účelová, přesto nemusí být zjevně nedůvodná. Skutečnost, že žadatel v žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců uvede skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, tak nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (blíže viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38 a judikatura citovaná v bodu 16).
23. Důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) o azylu, je obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění (příp. extradici nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu). Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro řízení o správním vyhoštění a pro výkon případného rozhodnutí o vyhoštění, stane-li se vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016 – 48). Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je *„zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“* Nejvyšší správní soud potvrdil také např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 – 35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 – 31.
24. Soud se s ohledem na skutkové okolnosti ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v posuzované věci existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově.
25. V posuzované věci je nesporné, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru (konkrétně do Polska) v roce 2020, na území ČR přicestoval v září 2020 již bez dokladu totožnosti (který mu byl podle jeho tvrzení v Polsku odcizen), následně si zde za úplatu vědomě pořídil padělaný cestovní doklad údajně vydaný Rumunskem, kterým se zde prokazoval, aby získal zaměstnání (využíval toho, že právě cestovní doklad členského státu EU mu zaručoval přístup na pracovní trh), a následně se jím prokázal při kontrole cizineckou policií, bez oprávnění k pobytu zde pobýval téměř jeden rok do svého zadržení Policií ČR (viz výše bod 3). O mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Zároveň neuvedl žádnou objektivní okolnost, která mu bránila podat žádost o mezinárodní ochranu dříve.
26. Z jednání žalobce je tedy patrné, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu usiloval o oddálení rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho výkonu. Soud nemá v této věci jakékoliv

pochybnosti o tom, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla účelová ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

27. Se žalobcem lze souhlasit pouze potud, že žádný právní předpis neukládá povinnost požádat o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu do bezpečné země. Z toho lze však pouze dovodit to, že žádost podaná nikoliv bezprostředně po vstupu není nepřipustná. Opožděné podání žádosti však má vliv na věrohodnost žadatele o mezinárodní ochranu a může být považováno za indicii, že žádost byla podána účelově, zvláště v případech, kdy se tak stalo až po zadržení policií a poté, kdy žadateli hrozí správní vyhoštění.
28. Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně posoudil otázku možnosti uplatnění zvláštních opatření. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
29. Ačkoliv smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců, neznamená to, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze odkázat na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“. Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
30. Zvláštními opatřeními podle § 47 odst. 1 zákona o azylu mohou být uloženy a) povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) povinnosti osobně se hlásit žalovanému v době stanovené žalovaným. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (viz § 82 odst. 5 zákona o azylu, viz také důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal na území ČR v ilegalitě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 22/2020-19).
31. Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele a jeho případné předchozí protiprávní jednání. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění (č. j. 1 Azs 349/2016-48). Vždy bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, body 36 a 37). Zároveň je třeba dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.

32. Žalovaný odůvodnil nemožnost uložení zvláštních opatření z důvodu jejich neúčinnosti především předchozím konkrétním jednáním žalobce (zejm. poukázal na jeho neoprávněný pobyt v délce téměř jednoho roku ve spojení s předložením padělaného dokladu členského státu EU, který žalobce využíval rovněž k získání přístupu na pracovní trh), na základě kterého se lze oprávněně domnívat, že by v případě propuštění ze zajištění byl ohrožen průběh řízení o správním vyhoštění. Shodně jako žalovaný i soud považuje tuto úvahu v posuzované věci za souladnou se zákonem. U žalobce existovala důvodná obava, že by s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, a že by tak bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, příp. pro jeho následný výkon.
33. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že prokazování totožnosti padělaným dokladem je závažným porušením právního řádu České republiky, které dokonce může naplňovat znaky trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Byť prokázání se padělaným dokladem není automatickým důvodem pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, podle něhož je třeba vždy volit individualizovaný přístup), takto závažné protiprávní jednání je judikaturou Nejvyššího správního soudu považováno za skutečnost, která významně oslabuje důvěru v cizince a zakládá pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření (viz např. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 6 Azs 22/2020-19, bod 24, nebo rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 242/2019-28, bod 21, ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 21/2018-21, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017-24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017-17, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017-20, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017-18, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Azs 114/2017-35, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 4 Azs 133/2017-19).
34. Vzhledem k dosavadnímu počínání žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku či při pobytu v X nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020-19, bod 25). Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Závěr o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný odůvodnil stručně, ale s ohledem na skutkové okolnosti dostatečně. Hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování, pobytovou historii a respektování veřejnoprávních povinností. V posuzované věci nevyšly najevo další okolnosti (zejména okolnosti svědčící o účinnosti zvláštních opatření), které by žalovaný a krajský byli povinni zvážit, ale neučinili tak. Žalobce pouze v obecné rovině tvrdí, že žalovaný nezohlednil skutečnosti svědčící v jeho prospěch, neupřesňuje však, jaké skutečnosti v jeho prospěch byly opomenuty. Ze správního spisu takové skutečnosti neplynou. Žalobce neuvedl ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru v žalobce plynoucí z jeho pobytové historie a protiprávního jednání (zejména vědomého prokazování se padělaným pasem).
35. Soud proto nepřisvědčil žalobci, že by žalovaný vyloučil možnost využití zvláštních opatření na základě paušálního úsudku, aniž by zohlednil konkrétní skutkové okolnosti. Z rozhodnutí žalovaného je naopak zřejmé, že bylo dostatečně individualizované a zohledňovalo všechny podstatné skutečnosti, které žalobce tvrdil nebo které vyšly v řízení najevo.
36. Žalovaný byl přitom oprávněn vyjít ze skutečností, které žalobce sdělil v řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Jak bylo výše uvedeno, pro posouzení důvodu zajištění

podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu i zvláštních opatření je v tomto případě podstatné posoudit mimo jiné pobytovou historii žalobce, předchozí protiprávní jednání, příp. další relevantní okolnosti. Tyto skutečnosti byly náležitě zjištěny v řízení o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu jen pár dnů po svém původním zajištění, uvedené informace tak byly stále aktuální. Provedení výsledku zákon o azylu neukládá. Ostatně podle § 46a odst. 6 zákona o azylu je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení.

37. Soud neshledal pochybení ani při určení délky zajištění. Jak již soud výše uvedl, zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je specifické - jeho účelem je překlenout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo iniciováno účelovou žádostí cizince, a zajistit tak jeho dostupnost pro případný výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Je proto logické, že doba zajištění podle tohoto ustanovení se bude odvíjet od předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně.
38. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal procesní aspekty řízení o mezinárodní ochraně, délku zajištění zdůvodnil kromě předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně (zhruba 90 dnů), i prodloužením o 15 dnů v souvislosti se lhůtou pro podání žaloby ve správním soudnictví a prodloužením o další 3 dny, které představují průměrnou dobu doručování v rámci soudního řízení. Soud nesdílí názor žalobce, že by takové zdůvodnění bylo paušalizované. Rozhodnutí žalovaného je v souladu s požadavky správního řádu (§ 2 odst. 4), vychází z jeho ustálené praxe, současně však obsahuje dostatečně individualizované posouzení skutkových okolností bezpečně známých žalovanému a rozhodných pro délku žalobcova zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, body 37 a 38).
39. Jakkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že řízení o mezinárodní ochraně dopadne pro žalobce negativně. Klíčovou okolností podstatnou pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jinými slovy, nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tamtéž body 40 a 41, viz též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38, bod 18).
40. Pro závěr o tom, že stanovená doba zajištění v případě žalobce je přiměřená a nikoliv extenzivní, je podstatné i to, že za situace, kdy by o mezinárodní ochraně bylo rozhodnuto dříve, než stanovená doba zajištění uplyne, odpadne zákonný důvod trvání zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a zajištění bude ukončeno (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 363/2017-38, bod 43).
41. Žalobce žalovanému vytýká, že nezohlednil při stanovení délky zajištění okolnosti posuzované věci, neuvádí však, jaké konkrétní okolnosti měly být zohledněny a měly vést žalovaného ke stanovení délky zajištění odlišným způsobem, a které by činily zdůvodnění stanovení délky zajištění nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Zdůvodnění délky zajištění bylo podle soudu dostatečné a stanovená doba byla zákonná s ohledem na účel tohoto typu zajištění.
42. Soud proto uzavřel, že žalovaný zajistil žalobce v souladu se zákonem. Zjistil stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), náležitě zohlednil konkrétní okolnosti posuzované věci a své rozhodnutí vzhledem k těmto skutkovým okolnostem dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.

43. Závěrem soud doplňuje, že nevyhověl návrhu žalobce na spojení věci s věcí jeho partnerky, která je zdejším soudem vedena pod sp. zn. 46 A 4/2021. Byť oba žalobci podaly žalobu na jedné listině, materiálně se jednalo o dvě žaloby, soud je proto zaevidoval jako samostatná řízení. Podle § 39 odst. 1 s. ř. s. „*může předseda senátu usnesením spojit*“ ke společnému projednání samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí. Postup podle citovaného usnesení je fakultativní, předseda senátu (resp. samosoudce) o něm *může* rozhodnout, shledá-li k tomu důvody s ohledem na okolnosti posuzovaných věcí. V případě žalobce a jeho partnerky žalovaný vydal dvě samostatná rozhodnutí o zajištění, přičemž každé z těchto rozhodnutí se týkalo vždy pouze jednoho z nich. Přestože se argumenty žalovaného v obou rozhodnutích i argumentace žalobce a jeho partnerky do určité míry překrývají, soud neshledal, že by skutkové a právní okolnosti vyžadovaly společné posouzení.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. září 2021

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně